

El llenguatge Advertir algú d'alguna cosa

Un verb com advertir —dèiem ahir— pot admetre un complement directe de designació personal —cas en què advertir significa més aviat «amonestar»— en una oració com Vam advertir la secretària, en què, per tant, el grup la secretària ha d'ésser introduït sense la preposició a. Però si el complement directe designa la cosa advertida —continuàvem— el grup de designació personal és aleshores un complement datiu i, per tant, exigeix la preposició a: Vam advertir el perill a la secretària. Però cal tenir en compte que amb el verb advertir existeix encara una altra possibilitat sintàctica: que el grup que designa la cosa advertida sigui introduït per la preposició de, amb què el complement de designació personal continua essent el directe i, per tant, rebutja la preposició a: Vam advertir la secretària del perill. Notem que aquestes oracions que tenen un complement directe i un altre complement d'objecte introduït per la preposició de són les que poden presentar el grup pronominal poc usual l'en (que es diferencia, per la col·locació de l'apòstrof, dels altres grups usuals me'n, te'n, se'i, etc). Efectivament, Vam advertir l'amic del perill es pot reduir a L'en vam advertir.

De fet, les possibilitats sintàctiques dels verbs són molt poc uniformes. Veiem, així, que dos verbs com informar i assabentar, que pertanyen al mateix camp semàntic de advertir, tenen unes possibilitats més reduïdes que no pas aquest. Informar i assabentar exigeixen sempre un complement directe de designació personal i l'altre introduït per la preposició de: Informeu els clients de les condicions, Assabenteu el director del que ha passat. Però informar pot prescindir d'aquest segon complement i permet de dir, per tant, simplement, Informeu el públic, cosa que assabentar no tolera. I, encara, caldria no deixar-se el més elemental de tots els verbs de comunicació, dir, que comporta, de fet, el tractament sintàctic més típic: Valg dir la meva opinió al director.

Vet ací, doncs, tornant al punt d'on vam partir ahir, uns fets que cal tenir en compte en la introducció de complements verbals de designació personal: amb la preposició a o sense.

Albert Jané